

MARY JULIE MAGGIONI: *The Pensées of Pascal. A Study in Baroque Style.* Washington, The Catholic University of America Press, 1950. VIII+154 S. («The Catholic University of America Studies in Romance Languages and Literature», XXXIX.)

Die vorliegende Dissertation ist aus der Schule H. Hatzfelds hervorgegangen. Sie zerfällt in einen allgemeinen Teil, der den Stand der Forschung über Pascal und seinen Stil erörtert und die bisherige Behandlung des Barockproblems einer kritischen Wertung unterzieht. Der zweite, spezielle Teil bringt die Untersuchung der *Pensées*.

Die Verfasserin gibt an, von der Betrachtungsweise Wölfflins und Werner Weisbachs auszugehen, folgt aber leider nicht dem letzteren, sondern ausschliesslich dem ersteren. Sie übernimmt Wölfflins Definition des Barock als «unifying disunity» und unternimmt in drei Kapiteln den Nachweis, dass der Stil Pascals sich auf diese Formel bringen lässt. Das Bedenkliche an diesem Unternehmen ist, dass der Barockstil auf die Formel «unifying disunity» gebracht, d. h. verengt wird und nun dafür Beweismaterial gesucht wird. Eine genauere Kenntnisnahme der Darstellung Weisbachs hätte die Verfasserin vor dieser verhängnisvollen Schematisierung bewahrt.

Am ertragreichsten ist das 3. Kapitel über das Lautliche. Die Verfasserin untersucht hier eine Reihe von rhetorischen Figuren, die häufig bei Pascal vorkommen. Es fehlt aber der Darstellung jeder Maßstab, weil Vf. kein einziges Prosastück eines zeitgenössischen Franzosen und, was ebenso unerlässlich ist, eines gleichzeitigen Italieners (besonders Marinos, Bartolis und Boccalinis) zum Vergleich herangezogen hat. Der Vergleich ist die Seele der stilkritischen Betrachtung. Auf Anschauung, nicht auf Definitionen kommt es an.

W. Theodor ELWERT

Bibliographie Internationale des Arts et Traditions Populaires. International Folklore Bibliography. Volkskundliche Bibliographie. Années 1939-1941. Rédacteur: PAUL GEIGER. [Paris], Commission Internationale des Arts et Traditions Populaires, 1949. XXIV+274 pàgs. — Années 1942-1947, avec supplément d'années antérieures. Rédaction: PAUL GEIGER et ROBERT WILDHABER. [Paris], Commission Internationale des Arts et Traditions Populaires, 1950. XXVI+482 pàgs.

L'any 1917 sortia per primera vegada una ben útil bibliografia internacional d'arts i tradicions populars, sota el nom de *Volkskundliche Bibliographie*, que continuà apareixent fins el 1941 (bibliografia de 1935-1936), en què la guerra n'interrompé la publicació. La *Bibliografia* havia estat fundada pel Prof. John Meier, Director de l'Associació Alemanya de Folklore; la redacció anava a càrrec del Prof. E. Hoffmann-Krayer, el qual fou succeït en aquesta tasca, el 1931, pel Prof. P. Geiger.

La Comissió Internacional d'Arts i Tradicions Populars (CIAP), posada d'acord amb l'Associació Alemanya de Folklore i amb la Societat Suïssa de Tradicions Populars, ha reprès, darrerament, sota el patronatge econòmic

de l'UNESCO, la publicació de la *Bibliografia*, que segueix dirigint intel·ligentment el Prof. Geiger, el qual s'ha adjuntat el Dr. Robert Wildhaber. Fins ara han vist la llum dos nous volums, que comprenen els treballs apareguts entre 1939 i 1947; el Prof. Meier es proposa de tancar el parèntesi que queda obert, editant pel seu compte la bibliografia de 1937-1938. El primer d'aquells volums conté 3182 títols, el segon 5853 (les aportacions d'una trentena de col·laboradors de diversos països han permès d'arribar a una xifra tan elevada); d'algunes obres són anotades les recensions importants; quan els treballs són redactats en llengües poc conegudes, hom dona també el títol traduït — generalment a l'alemany, algunes vegades al francès.

La *Bibliografia* està repartida en vint-i-dues grans seccions, els títols de les quals donen idea de l'interès del contingut: 1) Folklore general. 2) Habitació. 3) Construccions. 4) Coses. 5) Marques. 6) Tecnologia: arts i indústries populars. 7) Caràcters i tipus del poble. 8) Vestits. 9) Menjar i beguda. 10) Costums, festes, jocs. 11) Costums socials; constitució; dreç popular. 12) Creences populars. 13) Medicina popular. 14) Meteorologia popular. 15) Folklore literari en general. 16) Poesia popular. 17) Música i dansa, etc. 18) Conte, narració, farsa; mite i llegenda. 19) Teatre popular. 20) Altra literatura popular. 21) Parlar del poble. 22) Els noms. Algunes d'aquestes seccions, doncs, interessen la lingüística i les literatures romàniques (observem, tot passant, que la distribució del material dins les llengües romàniques podia haver estat feta amb més precisió).

En felicitar cordialment la CIAP i els redactors d'aquests dos volums per la bella represa de la *Bibliografia*, haig de confessar, amb tota franquesa, que no comprenc el ridícul trilingüisme de la publicació. És que hom creu donar-li, amb això, un caràcter més internacional? El títol de la portada, els pròlegs, la taula del contingut són en francès, anglès i alemany. Com que les tres llengües, però, no poden ésser mantingudes pertot, la resta de la portada és en francès, els títols dels grans grups en què es divideix la bibliografia són en anglès, els títols de les subseccions són en francès i els índexs d'autors i matèries — utilíssims (de 42 i 70 pàgs.) — són en alemany. Qualsevol de les tres llengües adoptades hauria bastat, tota sola, puix que totes tres són internacionals en el món de la cultura i enteses pels investigadors. Si la *Volkskundliche Bibliographie* s'havia iniciat i havia estat publicada durant vint-i-cinc anys en llengua alemanya, ¿per què trencar ara absurdament la tradició?

R. ARAMON i SERRA

F. KRÜGER: *Géographie des traditions populaires en France*. (Avec un Album de 22 figures. Mendoza, [Universidad Nacional de Cuyo: Facultad de Filosofía y Letras: Instituto de Lenguas y Literaturas Modernas], 1950. 258 S. («Cuadernos de Estudios Franceses», II.)

Der bekannte und um die romanische Volkskunde hochverdiente Verfasser gibt hier einen umfassenden Forschungsbericht über die geographisch orientierte volkskundliche Sachforschung des französischen Gebietes, eine sehr dankenswerte Leistung; man hat hiermit eine vorzügliche *bibliographie raisonnée* zur Hand, die zugleich als Einführung (auch für Studenten) dienen kann.